

Το **δίκτυο εργατικής αλληλοβοήθειας (omnia sunt communia)** αποτελεί άλλη μια προσπάθεια απάντησης στην κρίση και στις επιπτώσεις που αυτή έχει πάνω στις ζωές μας ως εργάτες. Γιατί ό,τι αποπροσανατολιστική βλακεία και να λένε τα φερέφωνα των εκμεταλλευτών μας, ο κάθε εργάτης που βιώνει στο πετσί του τις συνέπειές της μπορεί να καταλάβει ότι κρίση είναι η συνεχής υποτίμηση της εργασίας μας και της ίδιας μας της ζωής από τα αφεντικά και το κράτος τους. Οι εργοδότες μας προσπαθούν να μας υποτιμήσουν όσο δεν πάει άλλο ώστε να γίνουμε ένα μάτσο φουκαριάρηδες που θα αισθάνονται και ευγνώμονες στο αφεντικό τους αν έχουν την “τύχη” να δουλεύουν σε μια σκατοδουλειά πληρωμένη με ψίχουλα, που θα σφάζονται με τους ομοίους τους για μια θέση μισθωτής σκλαβιάς, που θα δουλεύουν πιο εντατικά για να κερδίσουν την εύνοια του κάθε μαλάκα εργοδότη ώστε να μην τους απολύσει. Εν μέσω κρίσης γίνεται ακόμα πιο φανερό ότι τα αφεντικά δε θέλουν μόνο την εργατική μας δύναμη αλλά και την ψυχή μας, τη συνείδησή μας.

Θα πει κάποιος “*Ναι, καλά όλα αυτά, αλλά τι να κάνεις; Αφού από το μεροκάματο εξαρτάται η επιβίωσή μας δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να σκύψουμε το κεφάλι*”. Αυτό είναι λάθος. Δεν είναι μονόδρομος η μοιρολατρία και το “ό,τι πει το αφεντικό”. Αρκεί να το θελήσουμε και να φτιάξουμε τις κατάλληλες δομές και τις κατάλληλες σχέσεις. Αρκεί να καταλάβουμε πως όσο λιγότερο εξατομικεύονται τα καθημερινά ζόρια, τόσο πιο εύκολα αντιμετωπίσιμα είναι. Και αυτά και οι αιτίες τους. Η μόνη λύση στο να σταθούμε στα πόδια μας με αξιοπρέπεια -ειδικά στους δύσκολους καιρούς που διανύουμε- είναι να ανακαλύψουμε ξανά τις καλύτερες παραδόσεις της τάξης μας όταν η συλλογικότητα ήταν πολύ πιο δυνατή από κάθε μικροαστισμό και εγωισμό. Όταν είχαμε λιγότερους ενδοιασμούς να αντισταθούμε στα αφεντικά μας γιατί ξέραμε πως στη στραβή θα έχουμε κάποιους να μας στηρίξουν όχι μόνο στον αγώνα μας αλλά και στην καθημερινότητά μας. Όταν ο κομμουνισμός δεν ήταν ένα αφηρημένο πρόταγμα αλλά γινόταν πραγματικότητα καθημερινά μέσα από τις συλλογικές και ανταγωνιστικές στον καπιταλισμό σχέσεις που δομούσε η εργατική τάξη πολεμώντας τις ατομικιστικές συνήθειες που αυτό το σύστημα μάς βομβαρδίζει από μικρούς. Οι δομές και οι σχέσεις προλεταριακής αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας είναι ένα από τα βασικά μας όπλα απέναντι στη μιζέρια και τη πτοπάθεια ώστε να μη γινόμαστε έρμαιο στις βουλές του κάθε εργοδότη και του κάθε σπιτονοικοκύρη. Οι διάφορες μορφές της κοινής ζωής είναι που συγκρατούν την ατομική αξιοπρέπεια του καθενός και της καθεμιάς από μας και όχι το υπέροχο εγώ του.

Το πιο βασικό για να τη βγάλουμε καθαρή ως εργατική τάξη είναι οι σχέσεις εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης που αναπτύσσουμε μεταξύ μας. Από κει και πέρα μπορούν να βρεθούν διάφορα πράγματα που μπορούμε να κάνουμε όπως η **κοινή κατοίκηση**, η **από κοινού χρήση των καθημερινών μας πόρων**, τα **ταμεία αλληλοβοήθειας**, οι **καταλήψεις στέγης**, οι **δυναμικοί διακανονισμοί με τους ιδιοκτήτες**, η **συγκέντρωση αντικειμένων και η ανάλογη διάθεσή τους σε κόσμο που τα έχει ανάγκη**. Λίγα παραπάνω για το τελευταίο. Η συλλογή αντικειμένων καθημερινής χρήσης και η ανάλογη διάθεσή τους σε κόσμο της εργατικής τάξης που κρίνουμε ότι τα έχει ανάγκη δεν είναι κάποιο χόμπι επειδή έχουμε άπλετο χρόνο (κι εμείς εργάτες είμαστε οι περισσότεροι, φοιτητές και μαθητές οι υπόλοιποι), ούτε απορρέει από την καλή οικονομική μας κατάσταση (από δω κι από κει τα μαζεύουμε με χίλια ζόρια), αλλά είναι κομμάτι της καθημερινότητάς μας ώστε να τη βγάλουμε πιο άνετα μες στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού. Όχι μόνο εμείς, αλλά και όσοι έχουν καταλάβει ότι ο μόνος δρόμος για να τη βγάλουμε καθαρή είναι να νοιαζόμαστε ο ένας εργάτης για τα προβλήματα του άλλου. Γι’ αυτό θα θεωρήσουμε ότι έχουμε πετύχει έστω και στο ελάχιστο το σκοπό μας όταν αυτός που δέχεται βοήθεια από μας, θα κάνει δικιά του τη δικιά μας λογική και θα την ενσωματώσει στην καθημερινότητά του και δε θα τη δει “καβατζώθηκα εγώ και δε με νοιάζει για τους άλλους”. Το εγχείρημα αυτό προφανώς και δε μπορεί να βοηθήσει όλη την εργατική τάξη και το ξέρει. Γι’ αυτό πέρα από την όποια υλική βοήθεια θέλει **να λειτουργήσει και ως παράδειγμα** δείχνοντας στην πράξη τι μπορούμε να κάνουμε εμείς οι προλετάριοι όταν δεν κοιτάει ο καθένας τον κώλο του (καταλήγοντας να ζει μια ζωή του κώλου).